

Az én asztalom - Chateau Visz

2009 július 19. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Megpróbáltatásokkal teli életemb?l a gyerekkorom szép volt és felh?tlen. Egy azóta elsüllyedt Atlantisz utolsó rezervátumában, a harmincas évek félfudális Magyarországn.

Beleszülettem valamibe, amit természetesnek vettem. A családban és a rokonság között sok volt a földbirtokos,

szép kúriákkal, kastélyokkal, hatalmas, ápoltságban élő parkok közepén. Gyerekként jártam és éltem ezekben, és nem tudtam, hogy e paradicsomi élet egy múlt id?ben megrekedt, egy lejárt kort konzerváló ország történelmi deficitje, amit el?bb-utóbb rendezni kell. 1945 után megfizettünk érte. De azért, Cyranóval szólva: „Mondhatta volna szebben, kis lovag!” – amennyiben a bolsevizmusra egy ilyen lovagi hasonlat egyáltalán alkalmazható.

Mindezt tudva, és eltávolodván több mint fél évszázadnyira az elsüllyedést?, ma már elmondható, a különböző? nosztalgiák divatjának évadán, hogy az igazságtalan társadalmi berendezkedés mellett volt szépsége is annak a világnak. Volt stílusa, eleganciája, életszeretete, jókedve, patrióta kötelességtudása, etikája. Csak éppen nem akarta észrevenni, hogy lejárt az id?, a történelmi váltás elkerülhetetlen. Illetve egyik nagybátyám, akiért rajongtam – felvidéki földbirtokos, remek gazdálkodó, és filozófiára érzékeny ember –, kamasz koromban egyszer azt kérdezte, ismerem-e ezt a dallamot, és eldúolta a Marseillaise-t, a francia forradalom indulóját. Majd a messzeségbe révedt, és azt mondta: „Ez elkerülhetetlen nálunk is.” Körülbelül ez volt a búcsúja. A szovjet bevonuláskor elhurcolták, soha többé nem láttuk.

Atyai nagybátyám és felesége birtokolta a gyönyör? zsenyei röneszansz kastélyt. Ma fest?k, m?vészek alkotnak, pihennek ott, jól teszik. De nekem a gyerekkor nyári édenkertje anyai nagyapám felvidéki birtoka volt, az oszlopos klasszicista kastéllyal, és a vendégházzal, a hatalmas park kerékropogató, kavicsos útjaival, melyek a széles lépcs?sor el?tti rondóban futottak össze. A kavicsropogás a vendégek érkezését jelentette, ahogy a sárosi birtokosok a háborús benzinhiány közeledtével ismét el?vették a régi hintókat és bricskákat, mert ló és zab volt b?ven.

Átkocsiztak uzsonnára, a tenispályán egy-két vidám partit beiktatva, néha krikettezve, a patakvízzel teli úszómedencében fel-felrissülve, savanykás, felvidéki ribizlibort kvaterkázva egy jó szivar kíséretében, bolondos közbeszólásokkal bridzsezve, és mintha megállt volna az id?. Majd a rokokós szobalányok el?hozták a jégveremb?l (egész télen hordták szekerekkel a befagyott tóról a jégtömböket) nagy tálakon az elmondhatatlanul illatozó erdei szamócát. Nem folytatom. Atlantisz.

A terrorisztikus, majd a bársonyosított kommunizmus évtizedei és a szovjet birodalom összeomlása után mára elkövetkezett a nosztalgia kora. Nem a populizmus retusált Horthy-Magyarországának cinikus idealizálására gondolok. Hanem ebben az értékzavaros, stílus és elegancia nélküli világban egy nemesebb életforma utáni vágyra. Legalább ami a hiteles díszleteket illeti. Ez a kastélyszállók pillanata.

A nálunk boldogabb sorsú nyugat-európai országokban ez a váltás úgy fest, hogy maradtak tulajdonosok a régi urak, de egy lakrészbe visszahúzódva kastélyszállóként m?ködtetik e régi feudumot (feudalizmus nélkül). Nekünk

gyönyör? kastélyaink vannak, omladozva, szétcincálva. Ezeket hozzák rendbe (akár profitábilis nemzeti misszióknak is nevezhetnénk) új befektetők. És be lehet fizetni egy régmúlt idők hitelesen idéző épületbe, környezetbe, életformába. Aztán hazamenni a polgári élet hétköznapjaiba.

Legutóbb gyönyör? kastélyszálló nyílt Balatonlellén? kilenc kilométernyire a somogyi dombok között, a 800 éves Visz határában. A Chateau Visz mindent tud, amit fentebb ecseteltem. Van kavicsos rondója, épület-entréé-ja, pompás teremegyüttese, stílusos antik bútorzata. Nagy terasz nyúlik a lírai tó fölé. Van erdő, vadászterület, lovaglás, hamarosan golfpálya is. Az emeleten 12 exkluzív lakosztály (tehát semmi tömegelés), az alagsorban uszoda és wellness (ez korunk többlete). És a nagy szenzáció egy európai hír?, Michelin-csillagos konyhaművész.

A megnyitón legalább 100 meghívott vendég jelent meg, közéleti, kulturális, gazdasági személyiségek. A kastély finom eleganciája majd akkor érvényesül igazán, ha csupán a 12 suite lakói élvezik a feudális élet legszebb oldalait.

Görgey Gábor, fn.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD
A trianoni gyalátról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló